

Bogár László: Hit, hitel, hitelesség

2013 július 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A magyar jogrend, s?t az egész magyar politikai uralmi rend számára is nagy er?próbának ígérkezik az a folyamat, amelynek során a Kúria mint legfels?bb jogorvoslati fórum kénytelen joger?re emelni olyan ügyekben született bírósági ítéleteket, amelyeket devizahitelesek indítottak.

A tét felbecsülhetetlenül nagy. Mert precedensérték?vé válhat bármely döntés, és ha precedenssé válik további ügyek megítéléséhez, akkor beláthatatlan következményekkel járó láncreakció indulhat el, amely messze túlmutat Magyarország határain is.

Teljesen érthet? tehát, hogy a Kúria elnöke levélben kérte ki a *Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete* elnökének véleményét. Itt mindjárt érdemes megállni kicsit, mert az ellenzék egy része a jogrend és a bírói függetlenség brutális megsértéseként értékelte, hogy egy állami szervezet vezet?je el?zetesen véleményt nyilvánít várható bírósági ítéletekr?l. Jellemz? a közállapotainkra, hogy ez a teljesen alaptalan feltételezés széles körben el is terjedt, holott nyilvánvaló, hogy a PSZÁF elnöke a Kúria elnökének kifejezett kérésére konkrét és részletes kérdésekre reagált csupán. A harminchárom oldalas levél valószín?leg „történelmi dokumentum” lesz, mert olyan bírósági ítéletek kimenetele függhet t?le, amelyek alapvet?en meghatározzák majd sok százezer magyar család sorsát.

Csakhogy egy kicsit távolabbról kell kezdenünk a kérdés egészének megítélését! Talán attól a ponttól, amelynek lényege, hogy a közvélekedés nem tudja megkülönböztetni egymástól a hatalmat és az uralmat. A politikatudomány igen. A hatalom valójában nem más, mint a saját érdekeim érvényesítése oly módon, hogy az érdekeimet közvetít? akaratomat másokra kényszerítem. A hatalom mindig azoknak a kezében van, akik saját érdekeiket követve meghatározzák egy adott emberi közösség anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi er?forrásainak elosztását és ezen keresztül az ön-újrateremtési rendszerét is. Az uralom pedig azoknak a professzionális értelmiségi csoportoknak a szolgáltató funkciója, akik „készre szerelik”, vagyis leadminisztrálják azt, amit a mindig rejt?zködni kívánó hatalom a háttérb?l diktál számukra. Ez persze nem azt jeleni, hogy kettejük viszonyát csakis a vak engedelmesség jellemzi. S?t, az uralmi szféra számára egyenesen létfontosságú, hogy úgy tüntesse fel, mintha ? volna a hatalom valóságos birtokosa, aki bátran harcol látható és láthatatlan küls? er?kkel, védve egész népét s annak érdekeit. Ez a látványtechnikai mutatvány a hatalmat gyakorló birodalomnak sincs feltétlenül ellenére, s?t akár segíteni is igyekszik a maga helyi kitartottjait abban, hogy a honvéd? szerepük meggy?z?bb, hitelesebb legyen.

Kissé kitekert szójátékkal azt mondhatjuk, hogy „Magyarországon” a valóságos hatalom „nem Magyarországon” van, hanem azoknak a globális struktúráknak a kezében, amelyek az ország újratermelési folyamatait ténylegesen ellen?rzik. ?k a hitelez?ink, a globális piacok, a nemzetközi befektet?i világ, konkrétabban a Nemzetközi Valutaalap, az Európai Bizottság s más „birodalmi” szervezetek képében jelennek meg számunkra. Ám ez csak a felszín. Maga a lényeg sohasem látható. Már sohasem fogjuk megtudni, hogy mit és hogyan gondolt jó egy évtizeddel ezel?tt a birodalom, amikor engedélyezte a lakossági devizahitelezést, s?t kifejezetten devizahitelek felvételére kényszerítette a lakosság mind nagyobb hányadát. Ezzel ugyanis a meglév?k mellé újabb globális pénzszivattyút kapcsolt a – szokás szerint mit sem sejt? – magyar társadalomra. Tudni kell, a magyar uralmi rendszer mindig is a birodalom szolgálatát tartja alapvet? feladatának, és aligha hihetjük, hogy ebben az ügyben valami másképpen történt volna, vagy történhetne ezután. A PSZÁF elnöke (aki akkor is elnök volt, amikor a devizahitelezés beindult hazánkban) és vezet?i garnitúrája az intézmény nemzeti bankba való beolvasztása nyomán úgyis elveszti uralmi státusát, így nekik már nincs mit?l tartaniuk, tehát velük mondatják el a rossz hírt, vagyis hogy a birodalom nem azért illesztette ránk az újabb pénzszivattyút, hogy azt csak úgy lelökjük magunkról.

A bírósági rendszer persze most csapdába került. Féltve ?rzött „függetlenségét”, ami valójában inkább a magyar társadalom létérdekeit?l való „függetlenség” a birodalom érdekeinek képviseletében, most valóságosnak kellene láttatnia, de ez lehetetlennek t?nik. És megpróbált ebb?l a csapdából úgy kioldalazni, hogy a felel?sségnek legalább egy részét másokra háríthassa át. Hiszen ha a legf?bb pénzügyi szakért?k mondják azt, miként a PSZÁF elnöke írja a válaszában, hogy a devizahitelek egészének mint „pénzügyi terméknek” a jogi semmissége, pontosabban ennek bírói döntésben való kimondása a magyar bankrendszer összeomlásához és ennek nyomán államcs?dhöz vezetne, akkor sajnos a jogrend is tehetetlen. Vagyis a birodalom így próbálta világosan jelezni, hogy semmilyen eszközt?l nem riad vissza, ha bárki megpróbálja leállítani a pénzszivattyúk m?ködését. És, hogy teljesebb legyen a káosz, a kormánypárt parlamenti frakciójának vezet?je éles hangú bírálatban utasította vissza a PSZÁF-elnök levelét, amelyben a bankok és nem a magyar emberek érdekeit védi. Csakhogy itt a kormánypárt a kormányzati uralmi struktúra egyik alapvet? intézményével került szembe.

A helyzet tehát igen kényes, és a szerepl?k talán most kezdik igazán átérezni a fenyeget? veszélyeket. Az ügy kimenetele megjósolhatatlan, csak abban reménykedhetünk, hogy a birodalom az utolsó pillanatban mégis hajlandó lesz némi kompromisszumra.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló